

bringsforslag, som Udvalget er fremkommet med. Naar jeg alligevel ikke har gjort det, ligger Grunden deri, at det Punkt, jeg gjerne har villet bringe paa Bane, ligger lidt fjernet fra, hvad der er Sagens Hovedgjenstand, og fordi jeg har det Haab, ved at henvende mine Ord til det ærede Udvalg, maaffee at opnaae, at det kunde blive taget i Betragtning til Sagens tredie Behandling. Det Punkt, jeg gjerne vilde bringe paa Bane, er Universitetslærernes Stilling efter de Forslag, som ere stillede af det ærede Udvalg. Jeg har glædet mig særdeles meget ved de Udtalelser, som saldt fra det 2det kjøbenhavnske Medlem (Krieger) ved Sagens første Behandling, og ved den nye Paragraph, der er foreslaaet af Udvalget, ifølge hvilken Universitetslærere i Lovlyndigheden, der som saadanne have været i Virksomhed i 3 Aar, skulle, uden at fyldestgjøre de øvrige Betingelser, ad en lettere Vej kunne opnaae at blive Sagførere. Jeg kan naturligviis ikke bedømme, i hvor høi Grad dette vil være i Sagførerstandens Interesse, naagtet jeg er fuldkomment overbevist derom, men jeg troer at kunne tilføie, at det ikke kan være Andet, end at det tillige i høi Grad vil være i Universitetets Interesse. Jeg troer, at Antallet af de Mænd, der ere saa at sige fødte til at være Universitetslærere, der have den indre Fond, den Frihed og Fylde, at de kunne vedblive at være lige gode Lærere fra den Dag, de tiltræde Universitetet, og indtil de som Oldinge forlade det, er overmaade ringe, og jeg kan tænke, at der er et ikke ringe Antal af dem, som, efter at have anvendt deres aandelige Kræfter i en Række af Aar i Universitetets Tjeneste, ville føle, at de bedre passe for den praktiske Virksomhed, og det kan være, at de Studerende have følt det Samme. Jeg vilde ønske, at noget Eignende kunde blive Tilfældet i de andre Faculteter som nu for Universitetslærerne i Lovlyndighed, at der kunde aabnes en lettere Afgang til at komme ud i praktisk Virksomhed. Men idet jeg glæder mig over dette, kan jeg ikke nægte, at jeg noget beklager, at jeg i det efterfølgende Endringsforslag, det 9de, ikke finder Universitetslærerne optagne blandt dem, der ikke tillige maae være Sagførere. De ærede Herrer ville maaffee sige, at det vistnok

overmaade sjældent vil indtræde, at en Universitetsprofessor kunde ønske i Forening med sit Profesforat at have en Sagførervirksomhed; men dertil vil jeg kun svare, at muligt er det i alt Fald, og at Fristelsen er der, da Afgangen er saa overmaade let. Men, om jeg saaledes end maa give ærede Herrer Ret i, at en saadan Forening kun ganste undtagelsesviis vil finde Sted, saa er der dog et andet Punkt, som jeg troer, man bør tage Hensyn til, nemlig, at, naar en Universitetslærer kommer til den Erkjendelse, at han bedre passer til en praktisk Virksomhed, vil dog den Fristelse ligge ganste overordentlig nær, ikke øieblikkelig at opgive sin Profesforvirksomhed, idet han træder ind i Sagførerstillingen, men foreløbig en Række af Aar, 1, 2 eller 3 Aar, at prøve Sagførervirksomheden og først opgive sin Profesforstilling, naar han er kommen til fuldstændig Erkjendelse af, at han nu er slaaet an ad den Vej. Selv om man vil indvende, at det kun vil forekomme sjældent, ligger det dog nær som en Mulighed, og det er en Mulighed, som jeg troer, vi paa enhver Maade bør undgaae. — Man kunde ganste vist indvende, at ifølge det 10de Endringsforslag af Udvalget vil det kunne ventes, at en saadan Forbindelse vil blive nægtet fra Kongens Side. Jeg har ogsaa det Haab, at det vil stee; men netop fordi Udvalgets 7de Endringsforslag stiller Universitetslærerne i Lovlyndighed i en saa eiendommelig Stilling, anseer jeg det for rigtigst, at det udtrykkeligt udhæves som en Undtagelse ved det nævnte Endringsforslag. — Da jeg har Ordet, skal jeg tillade mig en ganste lille Reservationsbemærkning med Hensyn til Udvalgets Endringsforslag under Nr. 14. Jeg antager nemlig, at det er Udvalgets Mening, at Underrettsagførerne, naar de flytte fra den ene Jurisdiction til den anden, hver Gang skulle anmelden denne Flytning til Justitsministeriet, medens Endringsforslaget saaledes som det lyder, kun indeholder den Bestemmelse, at en Underrettsagfører, naar han flytter fra det Sted, hvor han først har taget Bopæl, til en anden Jurisdiction, skal anmelden det til Justitsministeriet, hvoraf følger, at en saadan Anmeldelse ikke behøves ved en senere, f. Ex. 3die eller 4de Flytning. — Hvad særligt